

LN 23. 6. 2012 - Orientace

Náš soudruh Paul Wilson

Jiří Peňás

Česká kultura vždy měla nějaké zastánce, vykladače a podporovatele, kteří na ni drželi i v časech, kdy tu vládly odpudivé režimy. Jedním z těch, kteří toho pro ni udělali v posledních desetiletích v anglosaském světě nejvíc, byl a je Paul Wilson (nar. 1941).

Wilson je vedle profesora Harolda Gordona Skillinga (1912–2001) druhý Kanadčan, na kterého se nezávislá česká kultura mohla spolehnout. Výbor z jeho esejistických a novinářských textů vyšel česky pod názvem *Bohemian Rhapsodies*.

„Paul Wilson je za oceánem, s námi je tady asi amen, už asi, ouvej amen“: tak veršoval Ivan Martin Jirous na melodii staré anglické námořnické písně o tom, že miláček je „over the ocean“. To bylo v dosti truchlivých letech po uveřejnění Charty 77, kdy se policejní režim snažil vypakovat ze země co nejvíce svých odpůrců či prostě lidí nepohodlných. Byl mezi nimi i Paul Wilson, jenž byl po deseti letech prožitých v Československu ze země vyhoštěn jako „persona non grata“. Těch deset let však zcela stačilo, aby tento dřevorubecky urostlý a jakoby vždy dobře naladěný muž vrostl do prostředí nezávislé české kultury a aby zde po něm zbyla stopa téměř legendární. Prvních deset Wilsonových pražských let mělo rozhodující vliv i pro něj. V rozhovoru, který s ním pro účely knihy vedl erudovaný Jaroslav Riedel, Wilson vypráví, že ho do Prahy přivedla vlastně náhoda, byť nikoli zcela nahodilá: „Chtěl jsem vědět, jak to s tím socialismem doopravdy je,“ říká Wilson a Riedel touhle významnou větou pojmenoval celý rozhovor.

Celý článek je uložen v Archivu Knihovny Václava Havla.